

Salonky

**Nad Hradec
se vrátila
lízátka**

DOPRAVNÍ PODNIK
MĚSTA HRADCE KRÁLOVÉ

www.dpmhk.cz

PŘIJĎTE
K NÁM!

MOŽNOST
UBYTOVÁNÍ

NÁBOROVÝ PŘÍSPĚVEK
AŽ 50.000 Kč

PŘIJMEME
řidiče a řidičky MHD

+420 703 157 000 | nabor@dpmhk.cz

Editorial

Hradec už je zase kompletní

HYNEK ŠNAJДАР / redaktor

Kdybyste měli vybrat tři největší dominanty našeho města, které by to byly? Vůbec nejčastější odpovědi na tuto otázku jsou kromě Bílé věže a Muzea východních Čech právě Lízátka. Čtyři světelné stožáry, které od roku 1974 čněly nad Všesportovním stadionem v Malšovicích, se během posledních pěti dekad staly jednou z ikon Hradce Králové. Většina Hradečáků tak s radostí přivítala událost z druhé poloviny ledna, kdy se lízátka po 16 měsících nad místní fotbalový stadion vrátila. Po menších úpravách budou totiž nadále osvětlovat i novou moderní arénu. Téma návratu lízátek dominuje i únorovému magazínu Salonky. Pokud se o nich chcete dozvědět opravdu všechno, pak doporučuji rozhovor s dnes 90letým „otcem lízátek“ Milošem Morávkem, na jehož rady i dnes spoléhají současní projektanti. Užijte si únorový magazín nejen s lízátky, ale i dalším zajímavým čtením! ■

HRADECKÁ LÍZÁTKA / str. 4 ▶ 7

MARTIN BRUNNER

str. 8 ▶ 11

VLAKOVÉ NÁDRAŽÍ

str. 12 ▶ 15

MILOSLAV URBANEC

str. 24 ▶ 27

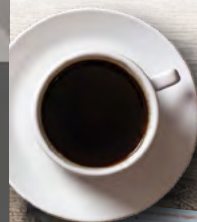

ILONA HAVLÍČKOVÁ

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Velké náměstí 21/31 500 03 Hradec Králové, www.salonkyh.cz, Redakce: Tomáš Kulháněk, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyh.cz, Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyh.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyh.cz, Obchod, inzerce: Patrik Hrabar, e-mail: patrik@tn-media.cz, tel.: 737 311 309, Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Krieglér, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Dominanta města je zpátky! Nad arénou ční ikonická lízátka

Po 16 měsících nad Hradcem Králové znovu ční ikonická lízátka. V druhé polovině ledna stavbaři nad rozestavěným fotbalovým stadionem postupně zvedli všechny čtyři repasované světelné stožáry s nezaměnitelným tvarem. Atypické osvětlení ve tvaru lízátka se brzy po svém dokončení v roce 1974 stalo dominantou nejen malšovického Všesportovního stadionu, ale také celého města. Nyní budou lízátka čnit i nad novou moderní arénou.

••• TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Na návrat ikonických lízátek si museli Hradečáci nakonec počkat o něco déle, než bylo původně v plánu. Vztyčení světelných stožárů v polovině prosince znemožnily extrémní mrazy. O měsíc později už ale všechno klaplo na jedničku. Ve

středu 18. ledna stavbaři pomocí mobilního jeřábu s nosností až 250 tun a dalších třech jeřábů zvedli nad rozestavěný stadion první lízátko.

Přípravy na celou akci probíhaly podle vedoucího stavby Daniela Novotného ze společnosti Strabag několik měsíců. „Vyměňovaly se zkorodované části, dovářely se nějaké prvky, upravoval se žebřík s ochranným košem, aby lízátko odpovídalo původnímu architektonickému návrhu. Je tam doplněný záchytný systém, který splňuje dnešní požadavky a parametry na údržbu svítidel. Měnila se svítidla a došlo k provedení kompletně nového nátěru, jak venkovního, tak vnitřního. To lízátko tu může teoreticky být dalších 100 let,“ řekl po instalaci prvního stožáru Novotný.

Během dalších šesti dnů se podařilo stavbařům vztyčit i zbylá tři lízátka. To poslední v úterý 24. ledna. Každé z lízátek váží zhruba 40 tun a měří 55 metrů. Oproti dřívějším úvahám zůstala lízátka téměř stejně vysoká, jako byla na starém Všesportovním stadionu. Zkrácená jsou jen asi o 20 centimetrů. „Běžným okem by člověk neměl poznat, že jde o změnu. Pouze v dolní části lízátek bude ještě jedna vzpěra, která na původních lízátkách nebyla, půjde o takzvaný most, spojení s pláštěm stadionu,“ popsal drobný rozdíl generální manažer FC Hradec Králové Richard Jukl.

Ačkoliv v minulosti opakovaně zaznívaly hlasy, podle kterých měla být lízátka ve špatném technickém stavu a jejich využití u nové arény prý nemělo být možné, opak byl nakonec pravdou. „Během demontáže se posoudil stav lízátek a zjišťovalo se, zda budou vůbec repasovatelná. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že jsou ve výtečném stavu, tudíž se dělaly jen lokální opravy a většina materiálu zůstala stejná,“ informoval vedoucí stavby. Změny podle něj nebyly příliš výrazné a lízátka tak zůstala zhruba z 90 procent stejná.

Ačkoliv už světelné stožáry pevně stojí nad rozestavěnou arénou, na plně rozsvícená lízátka si budou muset fanoušci hradeckých Votroků počkat až do léta. Do ukončení stavebních prací budou na stožárech svítit pouze malá bezpečnostní světla pro letecký provoz. Na dokončeném stadionu pak bude kromě lízátek i další osvětlení trávníku. „Z lízátek půjde primárně hlavní osvětlení, které bude doplněno o přídavná světla na tribunách, aby se vytvořily stíny na hrací ploše,“ vysvětlil Jukl.

Kromě návratu lízátek pracují dělníci na staveništi i na dalších věcech. Dalším velkým milníkem by v březnu či v dubnu mělo být dokončení střechy a opláštění budovy. Kompletně hotovo by mělo být do konce června. Na začátku ledna klub, radnice i stavební firma Strabag popřely informace deníku Sport, podle kterých by měla být stavba ve zhruba měsíčním skluzu. „Termín dokončení v červnu letošního roku platí,“ potvrdil Salonkám vedoucí stavby Daniel Novotný. ■

UFFO TRUTNOV
WWW.UFFO.CZ

STŘEDA 15. 2. | UFFO | 19:00

Uvidíte strhující párovou akrobacii, cyr wheel, šály, kruhy, čínskou tyč, žonglování a také klauny, break dance, street dance nebo současný tanec.

ÚTERÝ 21. 2. | UFFO | 19:00

Baletky jsou příběhem všech, kteří odmítají být zkrocená medvídata.

ČTVRTEK 16. 3. | UFFO | 20:00

Zatím poslední deska nazvaná Mistr Světa Všeho vyšla v roce 2021 a během prvních pár dní se stala platinovou, teď Kapitán Demo přijede rozdávat lásku, úsměvy a potěšení do Trutnova.

Před 50 lety jsem nečekal, že se lízátka stanou hradeckou ikonou

Miloš Morávek je hradecký patriot a především velmi zkušený projektant, který v roce 1972 navrhl a prosadil projekt světelného osvětlení malšovického stadionu. Dnes stožárům nikdo neřekne jinak než lízátka. V minulých letech bojoval za jejich setrvání, nakonec úspěšně. Na rady 90letého „otce lízátek“ dávají i současní projektanti nového stadionu. Podle čeho získala lízátka svůj tvar? Co bylo při projektování nejsložitější? A očekával před 50 lety, že se z lízátek stane hradecká dominanta? Na tyto i další otázky odpovídá Miloš Morávek, muž, který se o hradeckou ikonu zasloužil nejvíce.

☛ TOMÁŠ KULHÁNEK, MATĚJ HOLAŇ

Původně jste vypracoval tři různé návrhy osvětlení hradeckého stadionu. Kde jste se inspiroval?

V roce 1972 jsem dostal za úkol vypracovat projekt osvětlení hradeckého stadionu. Fotbalové ústředí v té době vyžadovalo po týmech první a druhé ligy, aby měly večerní osvětlení. Pro jeden z návrhů jsem se inspiroval budapeštským NEP stadionem, kde byly dvě spojené nohy a zvláštní panel. Druhou variantou byl čtvercový osvětlovací panel. Obě varianty jsem si však rozmyslel,

protože jsem nechtěl kopírovat jiné stadiony, chtěl jsem pro Hradec něco originálnějšího. Inspirací pro samotná lízátka bylo slunce, díky tomu získala svůj kruhový tvar.

Jak vznikl název „lízátka“?

Při projektování jsme stožárům takto neřikali. Název vznikl až lidovou tvořivostí, zřejmě díky tomu, že svým vzhledem připomínají lízátka na špejli z dob komunismu. Název se vžil celkem rychle, lízátka svým tvarem zaujala i v zahradničích, kde psali, že je to jedno z nejlepších funkčních řešení.

Co bylo při projektování lízátek nejsložitější?

V době, kdy jsme lízátka projektovali, nebyla k dispozici žádná technika či software, který by nám s výpočty pomohl. Veškeré výpočty tak vycházely z logaritmického pravítka a běžné kalkulačky. Velkým a náročným úkolem pro mě bylo i vypočítat, jaké zatížení větrem stožáry vydrží. Je totiž potřeba uvažovat nad zatížením větrem ze všech směrů, především z boku a šikmo. Problematiku jsem tehdy nastudoval v odborné literatuře a zvolil jsem zatížení na vrchu stožáru. Lízátka by tak měla bez problému odolat větru v rychlosti 170 km/h.

Jak probíhalo ukotvení tak velkých stožárů?

Tehdy byla provedena nová technologie tzv. mikropilotů. Jsou to trubky s průměrem 76 mm, ve spodní části perforované. Když se zarazily do rostlého terénu, těmi otvory v nich vytekla řídká betonová směs a udělala pod stožárem betonový blok pro zatvrdnutí. Ztvrdlá betonová směs poté stoprocentně přenášela zatížení.

V posledních letech se objevovaly hlasy, že jsou lízátka ve špatném stavu a měla by být z bezpečnostních důvodů sundána. Souhlasil jste s tím?

Určitě nesouhlasil. Na magistrátu byli v době před deseti lety názoru, že nový stadion má být kompletně nový. Jsem zároveň i soudním znalcem ocelových konstrukcí, tudíž jsem několik posudků sám dělal. Stadion si sám objednával nezávislé posudky bezpečnosti, které vycházely v pořádku. Konstrukci bylo nutné opravit pouze v horních panelech, což jsem psal i v dopisech na magistrát a do médií. Technický náměstek v té době řekl, že je konstrukce shnilá a musí se zbourat. V roce 2012 tak byl magistrátem vydán demoliční výměr.

Nakonec však lízátka zůstala. Jaké úpravy, které jste navrhoval, nakonec spatřily světlo světa?

Říkal jsem, že je třeba lízátka přisunout k novému stadionu a udělat údržbu a drobné úpravy, včetně nových světel a nátěru. Nakonec to všechno bylo v podobném duchu realizováno, za což jsem nesmírně rád. Hradec tak nepřišel o jednu ze svých dominant.

Vymezil jste se i proti většině různých projektů, které se v Hradci v posledních letech navrhovaly. Které z nich to byly?

Nepochopitelný mi přišel projekt zastřešeného stadionu. Stejně tak jsem odsuzoval i megalomanský projekt s obchodním domem. Stadion by se musel

posunout a schoval by se za obchodní dům. Těch je podle mého názoru v Hradci dostatek, nechápu, proč by měl mít stadion svůj obchodní dům. Projíždějící by si ani nevšimli, že tu nějaký stadion je, protože by byl nižší než to nákupní centrum, a tak by byl za ním schovaný.

Podílel jste se na současné renovaci lízátek?

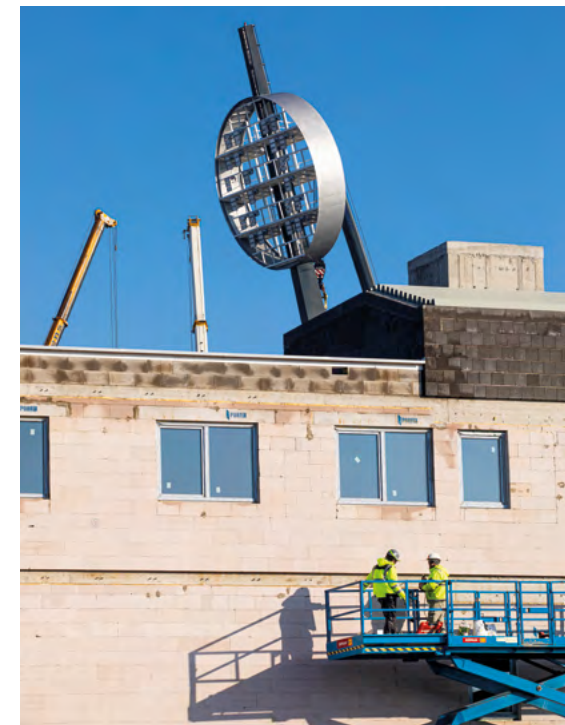
Ano. Všechny dokumenty, které jsem ve svém osobním archivu měl, jsem předal do kanceláře pana Víta. Několikrát jsem u něj byl na konzultaci, především když něco přepočítávali či dělali jinak. Byl jsem tu při demontáži i při opětovném postavení. Jsem velmi spokojen s tím, jak stavba probíhá.

Čekal jste, že se z lízátek stane ikona města?

To si člověk těžko představoval. Chtěl jsem, aby to vypadalo dobře, protože jsem celoživotní Hradečák a záleží mi na tom, co zde je a jak to tu vypadá. To, že je to tak populární, je především díky lidem, kteří lízátka pojmenovali, a také díky tomu, že je to dobře zapamatovatelné.

Těšíte se na první zápas na novém stadionu?

Pan Jukl už mi říkal, že určitě musím přijít. Na zápas se velmi těším, a pokud mi to zdraví dovolí, určitě ho navštívím. ■

Nemám vyloženě hudební sny

HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV AMPROMOTIONS

Vyrůstal v jazzovém prostředí, vystudoval dvě konzervatoře, dlouhodobě se věnuje tvorbě pro kapely nebo projekty, které vystupují pod jeho jménem. Pianista a skladatel Martin Brunner pochází z Hradce Králové a je synem tamního známého flétnisty Martina Brunnera, zakladatele festivalu Jazz Goes to Town. Na svém kontě má pět autorských alb. I když je jazz jeho srdeční záležitostí, nevyhýbá se ani jiným hudebním žánrům. „Když se naskytne příležitost, rád si zkouším různá obsazení a hraju s nejrůznějšími muzikanty,” řekl.

Snové obrazy citlivě se snoubí s hudbou Martina Brunnera a textem básničky a překladatelky Věry Koubové ztvárnila ve videoklipu písně Nadchází den oceňovaná režisérka Tereza Vejvodová. Mohl byste svůj nejčerstvější počín představit?

Je to píseň z alba Svou chvíli, které nám vyšlo loni se zpěvačkou Markétou Foukalovou u Animal Music. Stylově jde o spojení klasické, jazzové a popové hudby, protože Markéta je popová zpěvačka. Nutno ale říci, že jazzová improvizace je zde zastoupena minimálně. Na desce je osm písní s klavírem a symfonickým orchestrem. Věra Koubová napsala básně na základě svých vlastních fo-

tografií a já jsem se pak tyto dojmy snažil zachytit svojí hudbou, dalo by se tedy říct, že je to takový multimediální přenos. S Markétou nás napadlo, že by bylo zajímavé, kdybychom se vrátili obloukem k obrazu, tentokrát ve formě videa, oslovil jsem proto mladou talentovanou režisérku Terezu Vejvodovou. Ona si pro videoklip vybrala píseň Nadchází den. Myslím, že se jí podařilo pocít z písně posunout opět o něco dál.

Váš otec, rovněž Martin Brunner, je známým hradckým jazzovým flétnistou. Není v hudební branži někdy nevýhodou, že máte stejná jména?

Vzpomínám si, že nevýhodou to bylo hlavně doma při otevírání dopisů... Ale je pravda, že později mi táta vyprávěl, že si mu posluchač stěžoval, že chtěl jít na jeho koncert, ale hrál tam nějaký mladý klavírista. Jinak si ale myslím, že to problém není, ti, které to zajímá, vědí, kdo je kdo. Jsme sice oba jazzoví muzikanti, ale oba se věnujeme výrazně odlišné podobě této hudby.

V rozhovoru pro Salonky mně tatínek sdělil, že vás vedl k hudbě a zvolil racionálně piano, které umožňuje komponování. Jste mu dnes za to vděčný?

No vidíte, tak to jsem ani nevěděl, že to bylo takhle promyšlené. Prostě jsme měli doma klavír, na který jsem začal už jako malý hrát. Je to skutečně ideální nástroj pro skládání hudby. Hudba se dá skládat i bez klavíru, ale například při psaní hudby pro větší obsazení máte celou paletu zvuků přímo před sebou na klaviatuře.

Jak probíhala vaše hudební výuka v dětství?

Po prvních nadějných letech jsem bohužel nebyl příliš reprezentativní žák základní umělecké

školy, to znamená, že jsem na hodiny příliš necvičil a řada skladbiček, na kterých jsem měl pracovat, mě nebavila. Bylo to ale dáno asi i tím, že jsem už v tomto věku poslouchal spoustu jazzové hudby, ke které jsem se na hodinách v ZUŠ nedostal a která mě bavila víc. Táta se mě snažil všemožnými způsoby motivovat, například jsem dostal knihu písniček Beatles. Zásadní ale pro mě bylo, když jsem přestoupil k paní učitelce Světlaně Schovancové v ZUŠ Střežina, která mě dokázala pro klavír nadchnout.

Tíhl jste už v té době k jazzu?

Vzhledem k tomu, že táta jazz hrál a poslouchal, byla pro mě tato hudba zcela přirozená už od narození. Dá se tedy říct, že jsem si k ní nemusel hledat cestu. Můj první zásadní interpret, do kterého jsem se zamiloval a poslouchal ho pořád dokola, byl ale rockový zpěvák Peter Gabriel.

Co dalšího jste doma poslouchal?

V tomto období jsem měl kromě Gabriela rád řadu dalších rockových kapel, ale šlo hlavně o starší z konce 60. a 70. let. Hodně oblíbenou jsem měl

INZERCE

**Přispíváme
na Vaši zdravou duši**

- prevence duševních poruch
- poradenství pro školáky i předškoláky
- prevence poruch paměti

Více zde

VOZP | VOJENSKÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠTOVNA
ČESKÉ REPUBLIKY

www.vozp.cz

art rockovou kapelu Emerson Lake & Palmer. Zhruba v té době mě ale táta přivedl k poslechu jazzových klavíristů, jako byli Chick Corea nebo Keith Jarrett. Od dvanácti třinácti už jsem pak poslouchal téměř výhradně jazz.

Chodil jste na hradecký festival Jazz Goes to Town založený vašim otcem?

Byl jsem na všech ročnících, které táta pořádá, tedy i na tom úplně prvním v roce 1995, kdy mi bylo 11 let. První roky jsem vždycky seděl v první řadě, abych dobře viděl na pódium. Večery se často protáhly dlouho do noci, ale mně to nevadilo a nikdy jsem se necítil unavený, na rozdíl od mojí mamky nebo sestry, které mě musely doprovázet.

Který interpret z té doby se vám usadil v paměti?

Hned na prvním ročníku mě úplně uchvátila americká kapela Art Ensemble of Chicago, která vystoupila se zpožděním až po půlnoci. Dodneska vnímám tento koncert jako jeden ze svých nejsilnějších hudebních zážitků. Kromě jedinečné hudby na mě tato kapela tenkrát zapůsobila i vizuálně, protože byla vyhlášená svými maskami a kostýmy. V podstatě to pro mě bylo úplné divadlo.

Studoval jste konzervatoř. Kdo byl tehdy vašim klíčovým pedagogem?

Chodil jsem na dvě konzervatoře. V Pardubicích jsem studoval klasický klavír, tam byl mým profesorem Martin Hršel, který si mě vzal do své třídy, přestože věděl, že mě zajímá jazz a pravděpodobně se mu budu chtít v budoucnu věnovat. Později jsem studoval skladbu na Konzervatoři Jaroslava Ježka, kam jsem šel speciálně kvůli legendárnímu českému jazzovému klavíristovi Karlu Růžičkovi.

Co vám tyto školy daly a v čem vidíte jejich přínos?

Zpětně si uvědomuji, že studium na klasické konzervatoři mě hodně ovlivnilo, a sice nejen ve skládání, ale také v melodickém přemýšlení a samozřejmě ve hře na klavír. Celkově jsem rád za povědomí o klasické hudbě, jejích dějinách, jednotlivých skladatelích, díky tomu mám také celkem naposloucháno. Později na „Ježkárně“ pro mě byl zásadní osobností Karel Růžička, naučil mě přemýšlet o mých skladbách a vedl mě k tomu, abych si vytvořil vlastní jazyk a styl. Největším přínosem této školy obecně je vytváření podmínek pro vznik jazzové komunity. Všichni mladí muzikanti sem míří a mají tak možnost se navzájem poznat a zakládat kapely.

I když je jazz patrně vaší srdeční záležitostí, nevyhýbáte se ani jiným hudebním žánrům. Skládáte například hudbu pro klasické komorní soubory, ale cizí vám není ani rock. Co vás na tyto cesty vede? Baví vás experimentovat?

Souvisí to s mým hudebním vývojem, všechny tyto styly mám rád, a když se naskytne příležitost, rád si zkusím různá obsazení a hraju s nejrůznějšími muzikanty. Vždycky se mi líbilo, jak například Chick Corea dokázal kombinovat různorodé hudební projekty. Díky tomuto přístupu je pořád co objevovat a nikdy vás to nezačne nudit.

Zhudebnil jste také básně. Jaký máte vztah k poezii a literatuře? Kdo je vám v této oblasti blízký a proč?

Odmalička rád čtu. Myslím si, že knížky jsou zcela zásadní pro přemýšlení o světě i o sobě. V poslední době mám trochu problém, že mám neustále rozečteno několik knih a k tomu málo času na čtení. Ale jde spíše o prózu, poezii až tak nevyhledávám. Mám rád většinu klasických autorů, protože nám mají pořád hodně co říct, ať už jde o Steinbecka, Bulgakova, nebo třeba Faulknera. Mým oblíbeným zahraničním autorem je Amos Oz – vidění světa v jeho románech a povídkách je mi blízké. Z české literatury mě v poslední době nadchla vzpomín-

ková kniha Jaroslava Seiferta Všecky krásy světa. Nádherným básnickým jazykem zde vypráví o svém životě, přátelích, staré Praze a je to nesmírně magický text, který vás úplně vtáhne. A zrovna před pár dny jsem dočetl skvělý román Jaroslava Rudiše Winterbergova poslední cesta. Je zde úžasně propojena naše dávná i nedávná historie.

Spolupracujete rovněž s různými osobnostmi, například Lenkou Dusilovou nebo třeba i Michalem Horáčkem. Je ta pestrost pro váš hudební vývoj určitou výzvou?

Pokud chce být někdo univerzální muzikant, musí vědět, co je v každém stylu, který hraje, důležité. Samozřejmě jste tam sám za sebe a tvoříte hudbu, jak nejlépe jste schopni, ale v tuto chvíli jste podřízeni vizi nebo stylu hudebníka, se kterým hrajete. Ano, chce to zkušenosti a někdy je to těžké.

Jste nepochybně velmi pilný muzikant a skladatel, který hraje v několika hudebních tělesech. Kterému z nich se dlouhodobě autorsky věnujete?

Dlouhodobě se věnuju tvorbě pro kapely nebo projekty, které vystupují pod mým jménem. Baví mě ale dělat různé věci, takže obsazení i zvuk těchto těles se mění. Bývalo to jazzové trio, potom trio

s Epoque Quartetem, později jazzrocková kapela s elektrickou kytarou a naposledy už zmiňovaná písňe s Markétou Foukalovou.

Kolik máte na svém kontě autorských alb? Co je spojuje a čím se zároveň liší?

Vydal jsem pět alb se svojí hudbou. Spojuje je můj hudební jazyk a představa, a jak už jsem naznačil v předchozí otázce, liší se obsazením a stylovým zaměřením.

Co je vašim hudebním snem, který dosud nebyl realizován?

Nemám vyložené hudební sny. Vždy mi šlo spíše o to spolupracovat s muzikanty, které mám rád, což dělám, a jsou i tací, s nimiž jsem ještě nespocoval a rád bych. Jména ale neprozradím.

Máte v oblasti jazzu nějakou osobnost, s níž byste si rád zahrál na jednom pódium?

Kdyby to bylo možné, chtěl bych být alespoň na docela malou chvíli na jednom pódium s Milesem Davisem. Nemusel bych ani hrát.

Sledujete hudební tvorbu svého otce?

Sleduju. Táta mi to vždycky vypráví a dal mi i svá poslední cédéčka, která natočil v duu s Jaroslavem Šindlerem. Byl jsem se také podívat na jejich koncert v pražském Jazz Docku. A jako malý jsem ho samozřejmě viděl několikrát hrát v Kontrabandu Milana Svobody a jednou také v hradecké rockové kapele Spektrum. Zažil jsem i několik jeho vernisáží, kdy táta improvizoval pod dojmy z obrazů.

Říkal mi, že spolu nehrajete a že jste snad vystoupili jen na jedné vernisáži v Trutnově. Neuvažoval jste, že byste to změnili a něco společně vytvořili?

V hudbě máme hodně odlišný přístup a nejsem si jistý, jestli by nám to fungovalo. Myslím, že je lepší si navzájem poslechnout, co ten druhý dělá, a pak si o hudbě popovídat. Nicméně nedávno jsme spolu hráli koncert na hradeckém festivalu Nábřeží jazzová pouť a bylo to moc fajn! Zahrát si společně rozhodně není problém.

Jaké jsou vaše nejbližší hudební plány a kde vás mohou v novém roce posluchači vidět a slyšet?

V současné době píšu skladbu pro skvělé klasické Trio Bohémo. Kromě toho bych byl rád, kdyby se znovu podařilo zahrát cyklus písní Svou chvíli se symfonickým orchestrem, a v neposlední řadě chystám koncerty se svou kapelou. ■

Připravuje se rozsáhlá přestavba vlakového nádraží

Hlavní vlakové nádraží v Hradci Králové je důležitým železničním dopravním uzlem a nepřehlédnutelným objektem, který stojí na Riegrově náměstí a denně jím projdou tisíce lidí. Není to tak dávno, kdy došlo ke stavebním úpravám v nádražní hale, při nichž byly mimo jiné opraveny omítky a položena nová dlažba, a už nyní se připravuje rozsáhlá přestavba této železniční stanice, která se v její historii dosud neodehrála.

•• HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Podle Jana Nevoly, mluvčího Správy železnic, by podle nynějšího plánu stavba měla začít teprve kolem roku 2024 a projekt ještě nebyl schválen Ministerstvem dopravy České republiky v aktuá-

lizované podobě. „Rekonstrukce hlavního nádraží v první etapě zahrnuje přestavbu kolejí, přípravu na zdvoukolejnění některých zaústěných tratí, také výstavbu nového ostrovního nástupiště a rekonstrukce současných,“ přiblížil jednotlivé kroky mluvčí.

Modernizací projde i podchod v Honkové ulici nebo železniční most přes Gočárovu třídu. „Její součástí mohou být také dílčí úpravy výpravní budovy, nicméně záměr projektu v tuto chvíli vyčkává na schválení ze strany Centrální komise Ministerstva dopravy ČR. Pro tyto práce bude nutná také další konzultace s památkáři, protože budova i nástupiště jsou součástí památkové ochrany,“ uvedl Nevola.

Vzhledem k tomu, že je projekt před schválením ministerstva, není možné v tuto chvíli přesně vyčíslit náklady celé stavební akce. Zpřesňovat se budou na základě dokumentací v další fázi

jsme FITNESS FOOD MENU

SESTAVTE SI SVÉ
MENU NA MÍRU

WWW.JSMEFFMENU.CZ

„JIŽ 11 LET
PŘIPRAVUJEME
MODERNÍ
A KOMPLEXNÍ ZPŮSOB
ZDRAVÉHO
STRAVOVÁNÍ“

SALONEK

Hynek Šnajdar

Vítězný únor

Kromě toho, že v druhém měsíci letošního roku uplyne jeden rok od vpádu Ruska na Ukrajinu, kde rozpoutalo nesmyslnou válku, je tady ještě jedno neblahé výročí. Letos to bude 75 roků od tak zvaného Vítězného února, což je pojmenování komunistického státního převratu v Československu, který proběhl mezi 17. a 25. únorem 1948. Právě tento historický okamžik výrazným způsobem poznamenal také město Hradec Králové.

Jednou z nevýraznějších budov v krajské metropoli je nepochybně hlavní vlakové nádraží na dnešním Riegrově náměstí, které se včetně železničních tratí, jak se zmiňujeme v článku únorových Salonek, připravuje na patrně největší rekonstrukci ve své historii. A jak tento dopravní uzel poznamenal Vítězný únor a následná vláda komunistického režimu? Hned na úvod, v roce 1948, byla v souladu s nastupující ideologií z nádražní haly odstraněna busta T. G. Masaryka i s bronzovou pamětní deskou. Uvolněné místo pak bylo osazeno bustou dělnického prezidenta Klementa Gottwalda. Navíc nádraží tehdy stálo na Fučíkově náměstí.

Aby to bylo socialisticky pořádně „vytuněno“, byl vrchol věže nádraží osazen symbolem komunismu, pěticípou rudou hvězdou o rozpětí 3 metry a váze 90 kilogramů, kterou v roce 1968 na protest proti okupaci železničáři rozřezali. Mimo to se v roce 1951 železniční prostor dočkal další dobové výzdoby. Na jižní část střechy byl umístěn znak pětiletky, směrem do náměstí pak napsal S prezidentem Gottwaldem k socialismu. V souladu s dobou 5. května 1960 dorazil na hradecké nádraží zvláštní vlak z Francie, který byl doprovázen členy Alexandrovova souboru písní a tanců. O čtyři roky později tam pro změnu přijela Gusta Fučíková, aby se zúčastnila besedy členů brigády socialistické práce Julia Fučíka.

V roce 1950 se stal hradecký podnik, k němuž patřila i mostárna, samostatným národním podnikem. V roce 1952 byl továrně za dobré plnění výrobních úkolů propůjčen městským výborem KSČ putovní Rudý prapor MV KSČ. K 1. lednu 1953 potom Škodovy závody v Hradci Králové obdržely název Závody Vítězného února. Stejně pojmenování poznamenalo i kulturní oblast. Nynější Klicperovo divadlo mělo totiž v době socialismu název Divadlo Vítězného února. Doufejme, že jde pouze o historický milník, který navždy skončí v propadlišti dějin. Doba není příliš optimistická, proto je občas potřeba tyto události připomenout, a to z jednoho prostého důvodu: Aby se už nikdy neopakovaly a neuvrhly stát včetně Hradce Králové do nesvobody a do tupé, nebezpečné totality. ■

příprav. Dá se však už dnes říci, že tato rozsáhlá přestavba přijde na miliardy korun a potrvá do roku 2027. Součástí přestavby je zmíněné zdvoukolejnění některých tratí, což umožní zvýšení jejich kapacity, například v úseku z Hradce Králové do Chrudimi, Chlumce nad Cidlinou či Týniště nad Orlicí. „Případná omezení pro cestující budou rovněž předmětem dalších stupňů příprav,“ dodal mluvčí Správy železnic.

„Tato rekonstrukce je asi potřebná, ale způsobí nám cestujícím velké potíže, to je více než jasné. Jezdím z hlavního nádraží z Hradce Králové každý den vlakem do práce a nejsem si jistý, zda si kvůli této obrovské přestavbě nebudu muset najít jiný způsob dopravy nebo si upravit pracovní dobu. Říkám na rovinu, že mě to vůbec netěší, a myslím si, že to tak bude mít většina cestujících,“ řekl Salonkám Martin Novotný z Hradce Králové.

Nynější staniční budovu, která se nachází v části Riegrova náměstí, navrhl ve funkcionalistickém duchu v letech 1928 až 1929 architekt Václav Rejchl ve spolupráci se svým bratrem, architektem Janem Rejchlem. Samotná budova byla postavena v letech 1930 až 1935, kdy byla slavnostně otevřena. Toto na svou dobu monumentální a moderní dílo bylo ve své době velmi nadčasové. ■

Únor bílý, pole sílí!

Za každou Vaši objednávku vysypeme nad každým polem v Hradci Králové pytel sněhových vloček.

Porsche odměnilo zaměstnance a klienty divadelním zážitkem

Letem stoletím automobilů, tak se jmenovalo speciální představení Klicperova divadla, které si v závěru loňského roku mohli užít zaměstnanci, klienti a obchodní partneři společnosti Porsche Hradec Králové. Jedinečný večer plný divadla a písní s automobilovou tematikou si připravilo Klicperovo divadlo na důkaz úspěšného dlouholetého partnerství s Porsche Hradec Králové.

Exkluzivní představení s automobilovou tematikou ušité na míru přímo zaměstnancům a zákazníkům společnosti Porsche Hradec Králové si připravili na pondělí 19. prosince herci Klicperova divadla. Speciální představení neslo název Letem stoletím automobilů a zahrnovalo ukázky

z děl slavných spisovatelů 20. století. Herci nejprve zmapovali počátky automobilismu v Čechách podle románu Dědeček automobil, poté jako hrdinové slavného románu Tři kamarádi ukázali, že prodej automobilů se nezastavil ani v době velké hospodářské krize, a nakonec se jako postavy z románu Velký Gatsby vypravili až za velkou louží, kde se jako boháči proháněli v bugatkách či sportovních fordkách. Speciální program pak okoušeli herci z Klicperova divadla také tematickými písněmi.

Celý speciální večer uspořádali v předvánočním čas dlouholetí partneři – společnost Porsche Hradec Králové a Klicperovo divadlo. „Vzájemně

spolupráce si nesmírně vážíme, protože si myslíme, že Klicperovo divadlo je stabilní a silná hradecká značka a to stejné si myslím i o naší společnosti. To propojení rozhodně dává smysl,“ uvedl ředitel Porsche Hradec Králové Filip Klvaňa. Z výkonu herců, kteří si připravili zhruba hodinu trvající speciální představení protkané automobilovou tematikou, byl podle svých slov nadšený. „Jsem velký fanoušek Klicperova divadla, viděl jsem mnoho představení a musím říct, že herci mě dnes znovu ohromili. Jsou to velcí profíci, celý večer byl skvělý,“ pochválil Klvaňa ansámbl Klicperova divadla.

V hledišti Klicperova divadla se sešli zaměstnanci Porsche Hradec Králové se svými rodinami, ale také zákazníci a obchodní partneři společnosti. Zaměstnanci se po konci představení dočkali i ocenění přímo na pódiu. „Bylo to poděkování od srdce, zaměstnanci jsou pro nás naprosto klíčoví, živí nás a my víme, že se o ně musíme starat a pečovat o ně,“ okomentoval překvapení pro své zaměstnance Filip Klvaňa.

Mezi hosty nechyběli významní partneři Porsche Hradec Králové. Speciální večer si tak užil například i generální manažer FC Hradec Králové Richard Jukl. „Porsche Hradec Králové je náš dlouholetý a významný partner. Myslím, že před Vánoci je příhodná doba, abychom spolu strávili příjemný večer a prohodili s panem ředitelem Klvaňou pár slov a já mu poděkoval za úspěšnou spolupráci. Porsche Hradec Králové je jedna z firem, která s námi byla v dobách těžkých i těch lepších. Myslím, že už jsme překročili rámec takové té běžné spolupráce. Dneska už jsme opravdu skvělí partneři a doufám, že to budeme prohlubovat i do budoucna,“ popsal spolupráci mezi Porsche Hradec Králové a FC Hradec Králové Richard Jukl.

I generální manažer hradeckých fotbalistů měl pro výkony herců pouze slova chvály. „Nevěděl jsem, co od toho speciálního představení můžu očekávat, takže jsem přicházel s lehkým napětím. Musím ale říct, že se mi to moc líbilo. Škoda, že to byla premiéra a derniéra zároveň,“ dodal s úsměvem Richard Jukl. ■

Odešla legenda hradeckých fotbalistů, Ladislav Pokorný

V den, kdy se nad rozestavěný fotbalový stadion v Hradci Králové vrátilo první z ikonických lízáték, zasáhla bohužel celou hradeckou fotbalovou komunitu také velmi smutná zpráva. Ráno 18. ledna odešla jedna z největších klubových legend FC Hradec Králové Ladislav Pokorný. Jeden z posledních pamětníků hradeckého titulu z roku 1960 zemřel ve věku 87 let.

📷 TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: SPORT HRADEC CUP

Ladislav Pokorný se narodil 23. února 1935 v Praze na Břevnově. Nejdlejší a nejúspěšnější část fotbalové kariéry ale spojil s Hradcem Králové, kam přišel po ukončení základní vojenské služby. Nadějný záložník měl tehdy nabídky i ze Slavie a Bohemians, ale nakonec zamířil do prvoligového Spartaku Hradec Králové. V roce 1960 dosáhl Pokorný s hradeckým týmem na největší úspěch v celé klubové historii – získal titul mistra Československa. V následující sezoně si pak zahrál také na slavném Camp Nou proti Barceloně. Vynikající výkon v hradeckém dresu mu přinesly i několik pozvánek do reprezentačních výběrů. V černobílém dresu odehrál Ladislav Pokorný celkem 10 sezon. Celkem zde sehrál 175 mistrovských zápasů za „A“ mužstvo, ve kterých vstřelil 30 branek.

Po konci kariéry se Ladislav Pokorný věnoval své původní profesi elektromechanika a také věnoval

svůj veškerý volný čas rodině a výchově dvou synů Tomáše a Petra. Ten mladší, Petr, šel po stopách svého otce. Od žáků nastupoval v černobílém dresu, následně vyzkoušel dresy Chrudimi, Mladé Boleslavi, Xaverova či Teplíc a celých 7 sezon působil v polských klubech Zagłębie Lubin, Slask Wrocław a Górnik Polkowice.

Sám Ladislav Pokorný podle svých slov nikdy nezalitoval tehdejšího rychlého přesunu do Hradce Králové namísto do pražské Slavie, protože v Hradci našel nový domov, spoustu dobrých přátel a také zde prožil nejhezčí fotbalové roky svého života. S hradeckým klubem zůstal spjatý do posledních chvil svého života. Svými unikátními vzpomínkami velmi pomohl při vzniku publikace „Černobílá historie“, která mapuje historii fotbalu v Hradci Králové. Loni v únoru se pak ujal čestného výkopu při zahájení stavby nové fotbalové arény. Jejím dokončení už se ale bohužel nedočkal. Zemřel 18. ledna 2023 ve věku 87 let. ■

 NA VĚTVI

MASOPUST

KARNEVAL

PARK NA VĚTVI, HRADEČNICE, HRADEC KRÁLOVÉ

18. ÚNORA 2023

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 2. díl

V minulém vyprávění o Hradci Králové z let minulých jsem se zmiňoval o podnicích, vinárnách a tančárnách, kde hrála živá muzika prakticky celý týden, a kdo měl zájem o poslech hudby či o tanec, měl velký výběr. V tomto dalším pokračování bych chtěl zavzpomínat na další hojně navštěvované podniky s osobitým prostředím a atmosférou, mezi nimiž si každý mohl vybrat podle svého gusta, ale které dnes již neexistují. Bohužel.

Hotel Paříž – restaurace, kavárna, jídelna, herna a hotel v centru města – byl u nás v Hradci velice oblíben a chodila sem směsice různých lidí a zájmů. Do výčepu na stojáka sem každý den zavítali pravidelní návštěvníci, jakými byli zejména taxikáři, úředníci a milovníci piva dalších povolání; řešili tu – natěsnáni jeden na druhého – fotbal, hokej, politiku, holky a vše další, o čem se obvykle v hospodě povídá. Někdy tam bylo tak plno, že číšníci, kteří přibíhali pro pivo určené do restaurace, měli problém se do nevelkého výčepu dostat. To potom zasáhl vrchní číšník Josef Šrajec a začal to tam rovnat. Tohoto letitého vrchního hradeckých Restaurací a jídelen znal každý pravidelný návštěvník této restaurace a byl zde, jako vlastně všude, kde působil, velice oblíben. Letitým výčepním zde byl Josef Klíma, který pracoval v hotelu Paříž neuvěřitelných 38 let, a stala se z něho postupně chodící kronika tohoto podniku. Hojně navštěvovaná jídelna v Paříži měla tenkrát úroveň. Zde měl hlavní slovo vrchní číšník Josef Rufer, který vypadal jako Nikita Sergejevič Chruščov a také ho tak někteří hosté i nazývali. Chruščov, to byla mezi číšníky a hosty uznávaná stará škola; především také jeho zásluhou lidé do Paříže rádi chodili na obědy nebo na večere.

Zcela jiný druh návštěvníků, spíše starších a mnohdy lecčímů zajímavých, navštěvoval herna, kde se hrály karty a další různé hry. Taková atmosféra, jaká panovala v této herně, dnes už nikde neexistuje. V sousedící kavárně, kde se velice příjemně sedělo, byly boxy, které jí dodávaly důstojný, ba až noblesní ráz. V Paříži pracoval i známý hradecký číšník Sváťa Poppek, který své řemeslo ovládal dokonale. Na place se pohyboval naprosto profesionálně a vždy perfektně oblečený; tak, jak by měl správný číšník vždy ve svém zaměstnání vypadat. V dnešní době je naopak možné vidět obsluhu ve vytaženém svetru nebo v džínách. Šéfem tohoto populárního hotelu v centru města byl dlouhá léta pan Josef Málek, který řídil tento podnik naprosto profesionálně. Velká škoda pro Hradec, že Paříž již neexistuje v takové podobě jako dříve; právě takový podnik ve středu města dnes moc chybí. Třeba v sobotu nebo neděle je velký problém pro Hradečáky, ale i cizí návštěvníky, v centru poobědvat nebo zajít na večeri. Hotel Paříž byl pro tyto účely naprosto ideální. Bývalí návštěvníci, kteří sem pravidelně chodili, si určitě a rádi zavzpomínají na Jirku Honla alias Prskavého Jirku, který zde pracoval. To byl člověk a postavička Hradce Králové, kterého milovalo celé město.

Gríl bar – chodilo se tam na jídlo, posedět, popít a svého času tento bar byl pro nás, kteří jsme ho navštěvovali, naprosto nepostradatelný. Chodily sem pravidelně různé party kamarádů, známých a měly to rozdělené. Jedna parta přicházela v úterý, další ve středu a ve čtvrtek. Pravidelnými hosty tu byli pánové Jirka Labut, Bohouš Langr, Petr Hruška, můj bratr Jarda Trávníček, karikaturista Vladimír Renčín, fotograf Luděk Taneček – Taneč, Honza Tomek atd. Další partu tvořili potom kamarádi kolem

právnicků Vlasty Marhana a Jirky Beraga. Pravidelnými hosty Grílu byli též další známí Hradečáci a moji kamarádi jako Láďa Hemelík, Pepa Jansa, Slávek Prokeš – Rocha, Petr Nekola, Láďa Ornst, Jaromír Fridrich – Friša, Roman Pešek, Miloš Vršínský, Franta Rydlo a další.

Chodili sem také fotbalisté, různí sportovci a na kus řeči další hosté. Všichni jsme se tam znali a bylo nám tam dobře. Jako obsluha zde v osmdesátých letech působili Standa Novák, Karel Kačer a Standa Mynář, kterého tam bylo vždy plno a byla s ním vždy velká legrace. Standa byl známý tím, že hostům štamgastům vypravoval politické vtipy v době, kdy to nebylo vůbec bezpečné a slo vlastní o krk. Dost často tam totiž seděli hoši odnaproti z VB, STB, vedle z OV KSC a bohužel na to později doplatil. Pracovala zde i příjemná a milá děvčata Jožka Gregorová a Jaruška Šlezingrová a není divu, že návštěvníci Grílu se tu cítili zásluhou této obsluhy jako doma. Stálí hosté si také určitě vzpomenu na servírku Darinu, která měla ráda výraznou rtěnku a vždy jí byla řádně namalovaná. Občas sem také zavítal známý hradecký harmonikář Láďa Berný, a protože bydlel kousek od Grílu, byl někdy přemluven, aby donesl svoji harmoniku a trochu nám zahrál. Stávalo se, že se pokračovalo ještě někde v dalším podniku, kam jsme se přemístili. Venku byla ještě zahrádka s pěkným posezením a výhledem na náměstí. Bohužel v dnešní době už tento dívek tak vyhledávaný podnik neexistuje a zbyly na něj pouze vzpomínky lidí, kteří si v jeho přívětivém interiéru často a rádi poseděli a popovídali.

Denní vinárna Balkán – od samého začátku existence tohoto podniku zde bylo téměř každý den plně obsazeno, a to až do večerních hodin, kdy se

zavíralo. Balkán spravovali od jeho otevření manželé Zelinkovi; pan Zelinka obsluhoval hosty a paní Zelinová vařila. Když v tomto podniku po čase tito manželé skončili, stala se zde šéfovou paní Máša Janková a ze sousední Paříže přišel jako číšník všem Hradečákům dobře známý Josef Šrajec. Pepa, jak jsme mu říkali, měl s pravidelnými hosty naprosto přátelské vztahy a vytvořil tu velice příjemné, domácí a stále hojně navštěvované prostředí. V Balkánu se dobře vařilo a vinařům byl k dispozici kvalitní sortiment vín, z něhož si každý vybral to své. Na debaty od baru se stále dobře naloženým Pepou Šrajcem v neodmyslitelném černém obleku a s motýlkem u krku se nezapomíná. Spousta štamgastů si při vzpomínce na Balkán povzdechne, jak dobře se tu cítili a jaká je škoda, že tento podnik už také odvá čas.

Denní vinárna Psí bouda – tento velice oblíbený podnik, který se otvíral v roce 1968, vedla dlouhá léta paní Slávinka Linhartová (nedávno zemřela ve věku 94 let). Byla drobné postavy a stála dobře naladěná. Paní Slávinka byla elegantní dáma

a i v pokročilém věku ji bylo možné ještě potkat v ulicích Hradce stále perfektně a moderně ustrojenou v džínách a kožené bundičce. Vedle ní zde působila paní Maruška Mačátová, velice pohledná blondýna, které se tam říkalo Merinka. Obě byly ustrojeny do slušivých krojů a navzájem se skvěle pracově doplňovaly. Později tam také pracovala pěkná a temperamentní servírka Dana Pečenková, dnes už bývalá manželka exfotbalisty Spartaku Hradec Králové Luděk Pečenky. Bylo tam takové lidové, civilní a velice příjemné posezení, které už v Hradci dnes nikde neexistuje. Chodila sem různorodá společnost, jako např. malíři, umělci, herci, kulisáři z divadla, studenti a další návštěvníci různých profesí a věku. Z těch známých lidí sem pravidelně zavítal mistr kresleného humoru Vladimír Renčín, akademický malíř Jirka Bohdanecký, fotograf a bohem Honza Dlabáček, jeho bratr učitel Vojta Dlabáček, šéf kulisáků v Kliperově divadle Láďa Svoboda – Had, malíři, byť nikoliv akademičtí, Přemek Šmid a Honza Šafránek, v té době nerozluční přátelé, Milan

Švenda, Franta Lhoták, bohem Eda Řezáč a řada dalších. Bylo zde nestálé zakouřeno a vzduch by se tu mohl krájet nožem. Na setkání různých pravidelných návštěvníků na Štědrý den v dopoledních a odpoledních hodinách se nezapomíná. Hrál se tam, trochu popíjelo a domů jsme se vždy rozcázeli k rodinám v pohodě a dobrém rozmaru. Dnešní Psí bouda nemá s touto nezapomenutelnou vinárnou už vůbec nic společného, a jak zní text jedné známé skladby „Vzpomínky mi zůstanou“, se ty časy už nikdy nevrátí. Lidé, kteří tenkrát chodili do tohoto velice sympatického a bohemského podniku, na něj nostalgicky vzpomínají do dnešní doby.

Grand klub – nacházel se v hotelu Bystrica po schodech dolů, kde již čekal u mříží pan Šlechta a pouštěl do klubu štamgasty a další návštěvníky. Jako vrchní číšník zde dlouhá léta působil pan Dušek, malý postavou a vždy perfektně oblečen, tak jako to dříve bývalo zvykem. Tento noční podnik fungoval již někdy kolem roku 1968 a scházeli se zde někteří hradečtí pánové; často i v týdnů.

Z těch nepřehlédnutelných to byli např. Jarďa Moník, Vlasta Veverka, Franta Dundá, Pepa Vejs, boxer Láďa Bečka, Víťa Dejľ, Láďa Ornst, Láďa Hemelík, Roman Pešek, Petr Nekola, Miloš Vršínský a spousta dalších. Jednou jsme zažili v Grand klubu velkou legraci, když se zde strhla dortová válka jako vystřižená z filmu Laurela a Hardyho. Jeden sladký zásah obdržel i pan vrchní Dufek, ale nepamatuji, že by se proto na nás zlobil. Byla to hezká doba a ceny zde byly velice mírné. Vzhledem k tomu, že hotel Bystrica přestal po roce 1989 fungovat, ukončil činnost i populární a oblíbený Grand klub, který by toho mohl hodně a hodně vypravovat.

U Cechu – tento další sympatický podnik byl v Kopečku na Starém městě, patřil pod Jednotu Nový Bydžov a začínali zde jako první pracovat číšníci par excellence bratři Rudolf a Stanislav Hamrloví, doslova mistři ve svém oboru, kteří potom přešli do vinárny v Černigově. Po nich se tam objevil jako vrchní číšník hradecký Belmondo Franta Dundá, se kterým tam pracoval v té době také Luboš Navrátil. Franta patřil ve své době k hradeckým frajerům, byl to přední hradecký atlet a showman. Hrál dobře i fotbal, byla s ním velká legrace a krásně sympaticky ráčkoval. Myslím, že štamgasti, kteří tam v té době chodili, si ještě dnes rádi vzpomeneou na atmosféru, která tam právě za Franty Dundy panovala. Nad vinárnou tenkrát bydlel ještě Vladimír Renčín a i to dávalo tomuto podniku určitý punc a zajímavost. Konaly se zde diskotéky Josefa Sládka a vyhazovače zde tenkrát dělal judista Petr Košťál. Bohužel ani tento podnik není a zmizel z povědomí pravidelných hostů. Franta Dundá potom následně odešel na Staré město jako šéf do restaurace Na Hradě, kde se mu dařilo ke spokojenosti štamgastů této známé a oblíbené hradecké restaurace.

Dancing – tato malá útulná vinárnička byla v provozu na Biřičce na Novém Hradci asi od roku 1968 a jezdili tam milovníci přírody a vína

z celého Hradce. Barmana zde tenkrát dělal manekýn Pepa Molín, známá královéhradecká postava, který s noblesou sobě vlastní provozoval tento velice originální a zajímavý podnik. V té době zase takový výběr vín nebyl, tak se tam pila i ne moc kvalitní vína z litrových lahví, která se nalávala do hliněných džbánek a pohárků. A protože tam ve velké většině chodili mladí lidé, chutnalo jim i tak, protože o vínu ve svém věku toho ještě moc nevěděli. Dnes již bohužel Dancing neexistuje ke škodě Nového Hradce, jehož přílehlá oblast s Biřičkou je stále hojně navštěvovaná.

Snack bar – říkalo se mu také Podkova, protože se tam sedělo na stoličkách u baru, který byl situován ve tvaru podkovy. Nacházel se přímo ve vchodu do Palmové zahrady, a pokud někdo procházel kolem, většinou neodolal a zastavil se na dvojku nebo něco tvrdšího. Jako barmanka zde pracovala mimořádně atraktivní blondýna Jana, která dávala tomuto baru patřičný glanc, a nesporně i kvůli ní sem pánové rádi zavítali. Tento bar měl zase naprosto jinou atmosféru než ostatní podniky v centru města a byl velmi oblíben. V dnešní době už také není, a právě proto takové bezprostřední a příjemné posezení u baru také chybí.

Nealkoholická kavárna – říkalo se jí „Kafáč“ a ten fungoval v začátcích

šedesátých let nad kinem Jas, dnes Centrál. Jako číšníci zde byli pánové v černých oblecích Vít a Hanuš. Bylo to v době, kdy na pódiu na Štěláku se na podzim roku 1963 poprvé představila kapela Olympic s muzikanty Petrem Jandou, Pavlem Chrastinou, bubeníkem Frantou Ringo Čechem a zpěváky Miki Volkem, Josefem Lauferem, Pavlem Bobkem a Yvonnou Přenosilovou. Od té doby se úplně změnilo myšlení mladých lidí o moderní muzice a nastala bigbitová éra. Právě v tomto podniku se scházeli nadšenci nového směru a tato hudba zde byla často i slyšet. Svě první kroky po hradeckých podnicích zde prožívala také parta kolem dnešního úspěšného hradeckého spisovatele a publicisty Jiřího Poláka, jako byli Luděk Hampl, Pavel Duben, Ivan Štefl, Láďa Svoboda – Had, Petr Dlab, Karel Kalát a další stálí návštěvníci. Mezi rarity této kavárny také patřil známý hradecký elegán Jarďa Křivský, např. přišel v neděli odpoledne ve skvělé usíťem světlém obleku a večer se byl ukázat zase pro změnu v obleku tmavém. Na každý den v týdnu měl ve své skříni připraven jeden oblek a jak říkal, hadry se musí měnit, aby do nich nenalétali moli. Tato doba se nazývala a stále se jí tak říká „krásná zlatá šedesátá léta“ a kdo jí neprožil, neuvěří. ■

Slávek Trávníček

Atraktivní benefity a kvalitní péče o klienty

VOZP | VOJENSKÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA

Se začátkem roku 2023 dochází ke změně na postu ředitele hradecké pobočky Vojenské zdravotní pojišťovny, do jehož správy patří celý Královéhradecký kraj. Tím se stává Martin Sýkora, který v minulosti působil v opatovické elektrárně a věnoval se mimo jiné aktivitě i péči o klienty.

Východočeská Vojenská zdravotní pojišťovna (VoZP) má klientská pracoviště v Hradci Králové, Pardubicích, Trutnově, Ústí nad Orlicí a Vysokém Mýtě. Zde i online přes web www.vozp.cz, případně mobilní aplikaci pojišťovny mohou stávající klienti komunikovat s pojišťovnou, která v letošním roce oslaví 30 let na trhu. „Jsem velmi rád, že nastupuji do společnosti, která má v rámci svého segmentu dobré jméno a pro kterou je důležitá zákaznická péče. Právě na ni se chci v počátku zaměřit. Chtěl bych v regionu nejen zviditelnit značku VoZP, ale především zapracovat na servisu, který každodenně poskytujeme nejen našim stávajícím pojištěncům, ale i potenciálním novým zájemcům,“ shrnul v krátkosti své cíle Martin Sýkora.

A co v současnosti nabízí VoZP pro své pojištěnce?

Ročně může pojištěnec vyčerpat tři různé příspěvky z preventivních programů a neomezené množství slev v BeneFit Klubu. Preventivní programy jsou rozděleny do oblastí Zdraví, Pohyb, Prevence a Zdravá duše. „Velmi zajímavý benefit pro nastávající maminky vidím v příspěvku na doplňky stravy pro těhotné včetně hodnotného novorozeneckého balíčku, v rámci programu pohyb přispíváme na pohybové aktivity, sportovní pobyty nebo třeba na přílby na kolo či lyže. Jelikož je velmi důležitá prevence, zaměřujeme se i tímto směrem a přispíváme například na vyšetření kožních znamének, odvykání kouření nebo třeba i na předškolní a školní terénní poradenství. Nicméně benefitů je daleko více a já věřím, že se nám je podaří v blízké době prezentovat co nejširší veřejnosti,“ dokončil výčet výhod pojištěnců nový ředitel pobočky Vojenské zdravotní pojišťovny Martin Sýkora. ■

Po finále mi vytryskly slzy

Když budete projíždět obcí Bukovka zhruba 25 kilometrů jihozápadně od Hradce Králové, narazíte na nepřehlédnutelný dům ověšený argentinskými vlajkami a státními symboly. Majitelem domu je Miloslav Urbanec alias Čurby. Muž, který je dost možná největším fotbalovým fanouškem tohoto jihoamerického státu v celém Česku. Vítězství Argentiny na nedávném mistrovství světa oslavil přímo v Kataru, kam na finále odcestoval.

• VÍTEK MARTINEC, FOTO: ARCHIV M. URBANCE

Máš přehled o tom, kolik takhle zarputilých fanoušků Argentiny u nás je? Víte o sobě navzájem?

Je nás tu určitě víc, ale že bychom o sobě nějak věděli, to ne. Není ani tak důležité, abychom se všichni znali, jako to, abychom pořádně fandili a věřili, že Argentina vždycky všechno vyhraje. Z těch veřejně známých lidí fandí třeba Petr Švancara nebo Mardy z Vypsaný fixy. U toho se mi doneslo, že je velký fanoušek od roku 1986. Tak to mě vždycky těší, když tomu někdo věří stejně jako já.

Přivezl jste nám spoustu suvenýrů v barvách vítězů mistrovství světa. Mezi ty nejcennější suvenýry, které jste nám ukazoval, patří třeba i podepsaná

kartička od Diega Maradony. Jak velká radost je pro vás mít tohle doma?

Té si cením hodně, to asi nemusím říkat. I přesto, že je to jen kus papíru. Získal jsem ji díky kamarádovi z Holandska, který tehdy napsal do Neapole a oni mu dvě poslali. Přivezl jsem i dres Diega Maradony. Když se loučil s kariérou, Argentina vydala sadu speciálních dresů. Pak je tu i dres, ve kterém teď Messi vyhrál titul mistrů světa. A pak tu mám vlajky, které si vozím na stadiony, šálu z Kataru a náramek, který dostali všichni fanoušci, kteří byli na finále přímo na stadionu.

U vás ve vesnici jste raritou. Na váš dům v argentinských barvách se jezdí dívat lidé z celého okolí. Na co všechno u vás člověk může narazit?

Na baráku mám velkou šestimetrovou vlajku. Potom jsou tam všude bannery s Messim. Na těch je vtipný nápis In Messi We Trust, který je převzatý jako žert z amerických bankovek. Tenhle rok jsem přidal i to, že jsem si nechal polepit celé auto, na střeše je obrovský nápis Argentina. Je tam Messi, kterého po zisku letošního titulu vyhazují spoluhráči do vzduchu, a na espézetce mám nápis Maradona, aby každý věděl, jak se to auto jmenuje.

Vy máte za domem také zmenšeninu fotbalového stadionu slavného argentinského klubu Boca Juniors, ve kterém hrával už zmiňovaný Diego Maradona. Dal by se tam normálně hrát fotbal?

Má tisíc metrů, to znamená, že pět na pět bychom si tam v klidu zahráli. Oficiální stadion týmu Boca Juniors se jmenuje Bonboniera a já to mám menší. Takže to mám pojmenovaný Bonbonierita. Mám tam dokonce tribunu pro padesát lidí. Všude jsou bannery slavných hráčů, kteří za tenhle klub nastupovali. Mám tam dokonce i trávník z té opravdové Bonboniery, který prodávali někde na internetu. Musel jsem si ho koupit, protože to byl trávník, na kterém běhal ještě Maradona. A tomu všemu dominuje socha právě zmiňovaného Diega Maradony v nadživotní velikosti, kterou potkáte hned při příchodu. Občas si jdeme s rodinou takhle za barák zahrát. Pustíme si argentinskou hymnu a máme hezké odpoledne.

Kolik máte v rodině příslušníků, kteří s vámi chodí hrát?

Já mám pět dětí. Takže si zahrajeme krásně tři na tři. Musím říct, že původně jsem jich chtěl 11, ale žena už je unavená. (smích)

Co na tuhle vaši lásku k Argentíně říká vaše žena?

No já mám štěstí, že nemám manželku, ale přítelkyni, takže jsme spolu pořád v takovém hezkém vztahu. A je to hrozně fajn, skoro pořád jak na začátku. Ona si tedy myslí, že jsem čím dál praštnější. Když se dozvěděla, že poletím do Kataru, tak si myslěla, že jsem už úplně vedle. Protože mě samozřejmě zajímají práva lidí a ze začátku jsem velmi odsuzoval Katar a to, že se tam mistrovství bude vůbec konat. Moc nechápala, že tam najednou chci jet. Já jsem dokonce měl vstupenky na zápasy ve skupině s Mexikem a Polskem, jet se mi tam ale nechtělo. Po čtvrtfinále jsem si už ale nemohl pomoci.

Byl jste někdy přímo v Argentíně na nějakém zápase?

Byl jsem na spoustě ligových zápasů Bocy Juniors a musím říct, že na to rád vzpomínám. V Argentíně je fandění na úplně jiném levelu než tady u nás. Fandí se už hodinu před zápasem. Když jsme tam přijeli, nemohli jsme se tam nějak dostat, procházeli jsme několika kontrolami. Už se blížil začátek, tak jsme tam společně s ostatními podlezli nějaký plot a rychle utíkali ke stadionu, do toho nás honili policajti, bylo to divoký. Na zápase jsme všichni stáli, nikdo neseděl, všichni jsme byli jeden velký kotel. Pak nastoupili hráči a já si všiml, že mezi tribunou a trávníkem jsou příkopy, jaké máte u lvů v zoo, aby nikdo nevběhl na trávník. Náš tým tehdy vyhrál 3:0 a slavilo se, jak kdybychom byli mistři světa, a přitom to byl jen obyčejný zápas v lize.

Kde jste sledoval nedávné mistrovství světa?

Základní skupiny z domova. Musím říct, že nerad chodím do hospody. To, jak jsou všichni chytří, mě úplně rozčiluje. Já jsem rád doma. Potom volám kamarádům a probíráme spolu průběh zápasu.

INZERCE

NABÍDKA INTERNETU

BUDOUCNOST SE STALA REALITOU

Při poptávce zadejte kód **AKCE2023**
a máte od nás **3 měsíce ZDARMA!**

+420 606 606 035 | obchod@tiapnet.cz | www.tiapnet.cz

Konkrétní nabídka rychlosti a tarifů je vždy závislá na dostupnosti dané technologie v lokalitě. Pro více informací nás kontaktujte kdykoli na infolince 606 606 035.

Argentina šokovala, když na úvod šampionátu po 36 zápasech a více než třech letech prohrála se Saudskou Arábií. To muselo být těžké pro fanouška Argentiny, ne?

Když na to vzpomínám zpětně, tak to bylo to nejlepší, co se mohlo stát. Myslím si, že tohle ten tým vrátilo trochu na zem.

Na vyvrcholení turnaje jste se rozhodl odcestovat přímo do Kataru. Jak těžké bylo na poslední chvíli sehnat letenky a ubytování?

Těžký to není, když má člověk peníze. Já 25 let abstinuju, tak jsem si něco našetřil. Chtěl jsem jet už na semifinále, protože čtvrtfinále bylo fantastický. Po něm jsem zkontaktoval agenturu. Problém byl, že bych takhle narychlo nedostal víza. Hrozilo, že bych se nedostal do letadla. To jsem zas vzhledem k tomu, kolik bych za to všechno dal peněz, riskovat nechtěl. Byli jsme ale domluvení, že jak Argentina postoupí ze semifinále, tak jedu.

Na kolik vás cesta s ubytováním a vstupenka na finále celkově vyšly?

Pohybuje se to v řádu nižších statisíců.

Na stadion, na kterém se hrálo finále, se vešlo 88 tisíc diváků. Jaká byla atmosféra?

Atmosféra byla neskutečná. Já jsem do Kataru přijel už v pátek a měl jsem den do finále. Šel jsem se tak podívat i na zápas o třetí místo mezi Chorvatskem a Marokem. Krásně jsem si okoukl tu atmosféru a stadion a hezky jsem se připravil na to finále. Na tom mistrovství světa je úplně skvělý, že tam člověk potká stejný bláznů, jako je on. Z Indie, Srí Lanky nebo třeba z Guatemaly. Mohli jsme se hodiny bavit o sestavách a o všem, co k fandění patří. Argentinci, když jsme si k nim sedli na večeri, vůbec nechápali, jak můžu znát všechny ty jejich hráče. Jak můžu mít doma sochu Maradony. Já, Čech z nějaký malý vesnice. Když jsem jim to ukazoval, nevěřili tomu a smáli se.

Jak jste si užil samotné finále?

Na stadionu jsem byl už pět hodin před finále a potkal jsem spoustu fanoušků. Všechno bylo moc hezky připravený. I ten předzápasový program byl vymazlený. Mistrovství stálo 200 miliard a bylo to na tom vidět.

Průběh finále byl ze začátku pohádkový, když už po 35 minutách vedli Argentinci 2:0. Byla v tu chvíli mezi fanoušky euforie?

Absolutní. A ještě ke všemu byly ty dva góly opravdu krásný. Musím pochválit i trenéra Argentiny, protože rozebral do té 79. minuty hru Francie.

Jak se změnila atmosféra, když v závěru utkání Francie vyrovnala?

Já musím říct, že jsem hned věděl, že to rozhodně není vyhraný. Argentinci nikdy nedostali nic zadarmo. Ani v tom reálném životě. To je stát, který věčně trpí. Takže já věděl, že to bude těžký, ale že se to takhle otočí během dvou minut, to jsem nečekal. Navíc po tom bylo ještě prodloužení, který bylo opravdu dlouhý. Byl to ale suverénně nejlepší fotbal, jaký jsem kdy viděl.

Jak si vedli fanoušci jednotlivých týmů?

Francouzi nebyli 70 minut slyšet, probudil je až jejich první gól. Argentinci celou dobu zpívali a fandili. Po vyrovnání na 2:2 tedy i brečeli. Po 30 vteřinách pláče si ale sundali dresy a na celý stadion zase začali skandovat.

Finále nakonec rozhodly až pokutové kopy. Jak jste ten napínavý závěr prožíval?

Naštěstí mám tlak dobrý, takže jsem byl v pohodě. Ale představte si, že já jsem si ani nespočítal, že ta penalta Montiola je ta výherní. V takovém jsem byl transu. Nepočítal jsem to, a když padl rozhodující gól, tak jsem 10 vteřin vůbec nevěděl, že jsme mistři světa. Když pak celá tribuna slavila, tak mi vytryskly slzy. Šílený. Obrovská euforie. Hodinu a půl po zápase jsem si tam sedl a nemohl jsem ani mluvit. Já byl v takovém úplně divným stavu. Ale bylo to krásný.

Jak jste to potom oslavil?

Já jako abstinující alkoholik nemám co bujaře slavit. Ještě v Kataru, kde nikde není alkohol. Po zápase jsem šel před stadion, kde jsem dal i nějaké rozhovory. A potom jsme tedy šli s Argentinci někam do hospody, byť jsem nepil. Pro mě budou další čtyři roky nádherný, protože Argentinci jsou mistři světa. ■

Kreativitu má každý v sobě

V Knihovně města Hradec Králové se nedávno uskutečnila konference Kreativní učení v Královéhradeckém kraji. Jejím podtitulem bylo Jak dostat umění do škol a školy k umění aneb Jak si věřit, tvořit, radovat se, objevovat a učit. Organizátorem této důležité události bylo hradecké Centrum uměleckých aktivit. „Uspořádali jsme ji s cílem otevřít toto téma, představit nabídky uměleckých organizací, napojit školy na jednotlivce či instituce, které se kreativním učením zabývají. Pozvali jsme na ni odborníky na kreativní učení z celé republiky,“ vysvětlila profesí pedagoga Ilona Havlíčková, která v centru zastává pozici koordinátor kreativního učení.

🗨️ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV CUA HK

Co si mám představit pod pojmem kreativita učení a vzdělávání?

Když jsem před čtvrtrokiem do centra nastoupila a začala jsem se tímto tématem zabývat, zjistila jsem, že se dá vyložit několika způsoby. My jsme se ustálili na rozvoji kreativních kompetencí prostřednictvím uměleckých činností ve spolupráci s umělci, edukátory, designery či kreativci, kteří se věnují dětem v krátkodobém či dlouhodobém programu. Vycházíme z toho, že umělci i pedagogové mají nějaké své myšlení. Jde tedy o vzájemné obohacování a spolupráci mezi pedagogem, umělcem a dětmi. Důležitým faktorem je zaměření se na potenciál všech dětí, nejen na ty, které mají

dobré známky. Vyzdvihla bych i fakt, že se nejedná o bezbřehé užívání si, kreativní učení může i bolet.

Jak se na tomto procesu podílí Centrum uměleckých aktivit Hradec Králové?

Centrum obdrželo grant na moji pozici, která se nazývá koordinátor kreativního učení. Náplní mojí práce je sjednocovat v této souvislosti lidi, vyhledávat umělce – lektory, kteří by do programu chtěli vstoupit, připravovat projekty a snažit se je prosadit ve školách. Jde nám o otevření tohoto tématu a koordinaci v rámci Královéhradeckého kraje.

S kým v tomto směru spolupracujete?

Zatím jsem oslovila všechny rozmanité kulturní instituce v kraji, které mají své edukátory a lek-

tory. Vedli jsem s nimi strukturovaný rozhovor a ptali se, co a jak dělají, co školám nabízejí, zda jsou vzdělávací zařízení ochotná se těchto věcí účastnit a podobně. Kromě toho je několik umělců na volné noze, kteří se nám sami hlásí a chtějí být lektory. Mezi nimi jsou například umělkyně a architektka Iva Tušlová z Hradce Králové nebo Tomáš Mrkvica z Umělecké kolonie Bastion IV. V Josefově, kterého jsme pozvali na konferenci jako řečníka, protože se zabývá recyklací a upcylací, při které se odpad řemeslnými postupy dále zpracuje a vdechne se mu nový život. Tímto bych chtěla oslovit i další umělce, kteří mají zájem na projektu spolupracovat, ať se neváhají přihlásit.

V čem podle vás tkví a kde všude se dá kreativita při vzdělávání uplatnit?

Je to velmi košatá oblast a každý umělec o tom přemýšlí jinak, což považuji za hodně zajímavé. Není to pouze o výtvarné či hudební výchově, ale má přesah do architektury či dramaturgie. Kreativita může navíc vstoupit i do ostatních předmětů, jako je třeba matematika. Jde o to aktivovat děti tak, aby kreativitu využívaly mezioborově.

Proč je důležité se na ni zaměřit?

Myslím si, že se dnes už obecně ví, že pro rozvoj dnešních dětí je mnohem důležitější než encyklopedické znalosti a biflování. Většinu věcí najdou děti na internetu, takže frontální sdělování informací ztrácí smysl, děti při něm rychle ztrácejí motivaci k učení. Tvořivé myšlení a umět si poradit v různých situacích je tedy mnohem důležitější než znalosti, které děti brzy zapomenou. Strašně se mi líbil jeden citát, který na konferenci citovala jedna účastnice. Říkala, že cílem výuky není naplnit nádobu, ale rozlít oheň. To se mnou velmi zarezonovalo. O to bychom se chtěli snažit.

Jaké kroky vedou k jejímu rozvoji?

Domnívám se, že ji má každý v sobě, jen je třeba schovaná pod různými požadavky, které nese život. Malé děti ji mají spontánně, u školáků se začne ztrácet během prvního stupně, přebíjí množství informací, které se na ně den co den hrnou a kloužou po povrchu. Dospělí ji mají taky, jen už na ni mnohdy zapomněli. Proto je nutné ji postupnou cestou vracet a v lidech probouzet, aby se nebáli svůj život rozvíjet po svém a neztráceli sami sebe.

Známe je rčení škola hrou. Platí stále?

Myslím, že platí. Spousta pedagogů učí velmi

dobře, používají dobré metody, střídají jednu za druhou a děti se nemají čas nudit. Samozřejmě je to ale často diktát z venku, kdy děti plní stále dokola nějaké úkoly, aniž by věděly, proč to dělají a kam to celé směřuje. Nebo se učí jen pro učení samo, pro testy a přijímačky, protože tak to máme v Čechách nastavené. U kreativního učení jsou naopak důležité hlasy dítěte, školáka, studenta, aby řekli, jak si to představují oni. Učitel by měl být spíše průvodce jejich vývojem, což už v mnoha školách určitě funguje.

Dá se říci, že kreativita není jen o originalitě, ale také o procesu, v němž se uplatňují znalosti, intuice a dovednosti?

Určitě. V kreativitě se uplatňuje velmi mnoho věcí, například emoce, sociální zdatnost, protože je třeba se domluvit s okolím, prosadit svůj názor, komunikovat, vyjádřit myšlenky, vědět co chci, kam jdu a směřuji. Těch faktorů je dlouhá řada.

Je možné, že odvádí pozornost od učení a zaměření na znalosti, nebo je to mýtus?

Znalosti jsou určitě nesmírně důležité. Nemůžu navrhnout nebo stavět dům, aniž bych nevěděla, co musím všechno udělat, aby mi nespadl. Nemůžeme se najednou obrátit o sto osmdesát stupňů a říct si, že si budeme jen užívat. Kreativní učení znalosti nepopírá, naopak, jen se k dětem dostávají jiným než frontálním směrem. Děti v procesu zjišťují, co všechno musí vědět, umět a zařídit, aby mohly projekt dotáhnout do konce. Ať se třeba jedná o divadelní představení, nebo o předesignování třídy s architektem. Kreativita a znalosti se vzájemně nepopírají.

Dá se naučit, nebo k ní musí mít žák předpoklady?

Předpoklady mají všichni, každý je jiný a hodí se na něco jiného. I když dítěti nejde příliš klasické učení, může mít spoustu zajímavých nápadů v jiné oblasti. Může se ukázat, že je třeba vynikající obchodník, protože přesvědčí vedení školy o potřebě nějaké změny ve třídě. Těch nuancí je řada. Při projektu kreativního učení se dá snadněji odporovat, co je jeho silnou stránkou, a tu pak rozvíjet. Je mnoho lidí, kteří něco studují nebo dělají a nevědí proč, osobní motivace jde stranou a kreativita se ztrácí.

Kreativní vzdělávání je asi primárně určeno školákům. Předpokládá se tedy, že je vyučují kreativní kantoři? Kde se oni v této oblasti vzdělávají?

Na to zatím neumím odpovědět. Zkoumala jsem,

kdo se tím v současné době zabývá. Kulturních organizací, které rostou, nabírají edukátory a zabývají se kreativním myšlením, je dost a zvou si školy k sobě. Jak je to v této oblasti s pedagogy tady v Královéhradeckém kraji, ještě nemám zmapováno, proto byla odrazovým můstkem lednová konference ve spolupráci se Společností pro kreativitu ve vzdělávání v Knihovně města Hradec Králové. Přemýšleli jsme o tom, jak školy nejlépe oslovit. Proto jsme se obrátili na všechny s tím, že se dostaví část z nich, a potom se může lavinovitě šířit spolupráce. Přišlo mně to efektivnější, než kdybych objížděla školy v celém kraji.

Co bylo tedy hlavním cílem a smyslem konference Kreativní učení v Královéhradeckém kraji?

Uspořádali jsme ji s cílem otevřít toto téma, pozvat odborníky nejen z kreativního učení, ale i ze školství. Chtěli jsme, aby zaznělo, co si pod kreativním učením můžeme představit, chtěli jsme ukázat příklady dobré praxe a zároveň představit nabídky uměleckých organizací. Dostat pedagogy, umělce i instituce, které se kreativním učením zabývají, pod jednu střechu, aby se mohla rodit další spolupráce. Snažili jsme se ale i pojmenovat překážky a problémy, kterým musí školy a kulturní instituce dnes čelit. Měli jsme tam také čtyři kulaté stoly, které se hlouběji zabývaly různými tématy. Máme dlouhodobou vizi a plánujeme takových akcí dělat více. Bylo to velmi inspirativní setkání. Potěšilo nás, že hned na úvod byl o konferenci ze strany škol velký zájem, což považuji za dobrý signál. Učitele, kteří

by měli zájem se na projektu podílet, tímto vyzývám, aby mě neváhali zkontaktovat. Prezentační část konference jsme natáčeli a lze ji zhlédnout na YouTube pod názvem konference Kreativní učení v Královéhradeckém kraji či nás oslovit a pošleme záznam.

Co by podle vás mělo kreativní učení přinést žákům do budoucnosti?

Myslím si, že děti ve školách často žijí v rámci jakési předmětové bubliny, kdy se stává, že se ve třech předmětech nezávisle na sobě učí o jedné věci. Navíc se učí věci z dávno minulosti na úkor současnosti, což je podle mě velká škoda. Tráví se mnoho času u něčeho, co už není aktuální. Mým snem je, aby děti učení někam nasměrovalo a objevilo v nich talent pro určitý obor, protože mnohdy nevědí, že v nich ten skrytý talent dřímá a je třeba ho probudit, objevit, nasměrovat.

A co vy? Považujete se za kreativního člověka?

Vždy jsem se považovala za kreativního člověka a učitele, snažila se hodiny vybrušovat, hledala nové cesty a všímala si toho, co funguje a co už ne. Usilovala jsem o to, aby šla kreativita ode mě k těm ostatním. V posledních několika letech jsem ale hodně přemýšlela, jestli to je dobře, vybrousit hodinu a předestřít ji studentům, kteří ji sice kreativně vyplní, ale pasivně přijmou. Začala jsem hledat způsob, jak to otočit směrem ke studentům. To je ale na delší vyprávění. V covidové době jsem se začala věnovat výtvarnému umění, takže kreativitu v současné době více směřuji k sobě. ■

podcast

Vitka
Martince

Salonky

Pouze na
salonkyhk.cz

Poslední byty

bytyprokopka.cz

MIMOŘÁDNĚ
ÚSPORNÁ

REKUPERACE
VZDUCHU

PODLAHOVÉ
VYTÁPĚNÍ

PARKOVACÍ
DŮM

enteria
český stavební holding